De grappige muyzeval

bron
De grappige muyzeval. T.C. Hoffers, Rotterdam ca. 1815

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_gra006grap01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

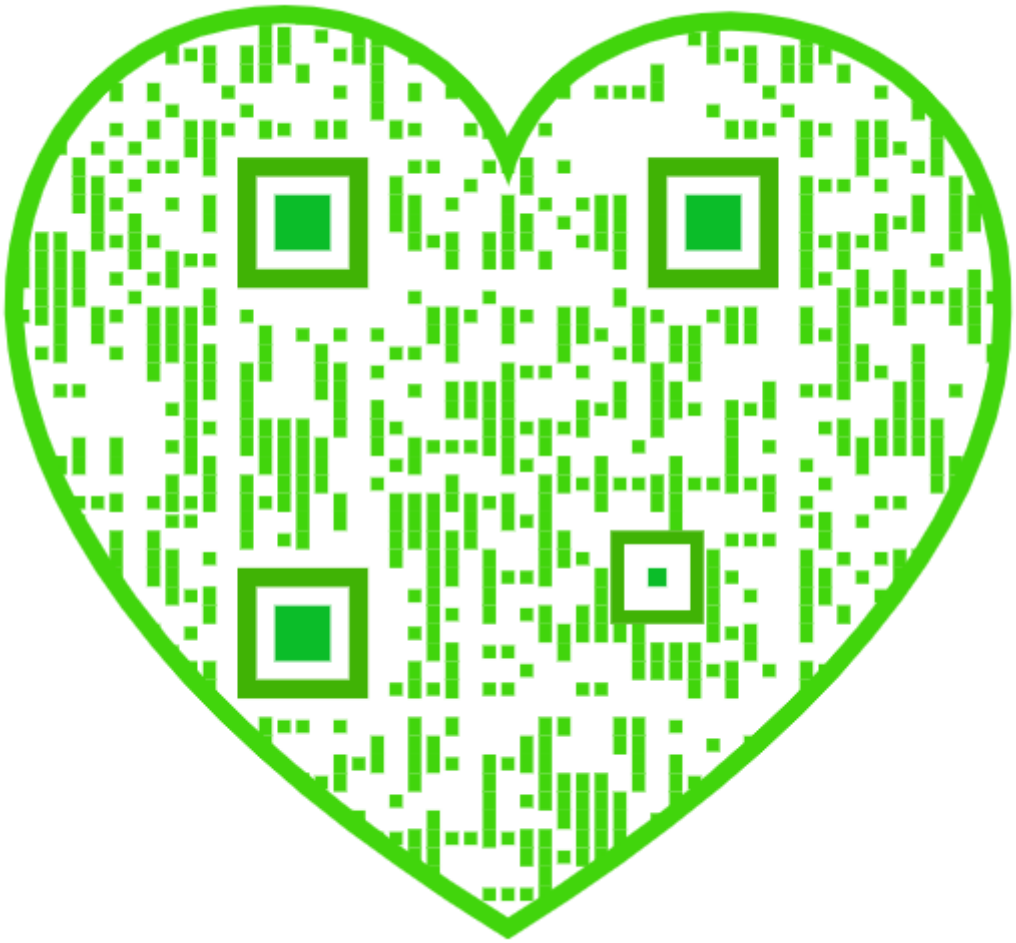

De grappige muyzeval.

Nieuw Lied van Annette met Leander.

Op een aangename wys.

1.
's Morgens als hy my kwam wekken,
Met 't krieken van den dag,
Kwam hy aan myn Vengster trekken,
Toen ik in myn rust nog lag:
En ik zei myn Lief geprezen, bis
Opent toch uw Deur voor myn;
Want den dag is reeds gereezen,
Spoeit u ook dan maar by myn.

2.
Myn lief, myn uitverkooren,
Sprak zy met bevreest geluid,
Laat 'n van geen ander bekooren,
Treed nader tot uw Bruid.
Ach! hoe lieflyk is het minnen, bis
In de vroege Morgenstond;
Daar hoord men 't Gevogelte zingen,
Op den Aardbol in het rond.
3.
Myn overschoon Annette,
Sprak myne Bruidegom,
Wilt deez' Roos op myn Boezem zette,
Ik omhels u wederom,
En zoo smaake wy met malkander, bis
Dees Lieffelyke geur,
Zo trouwt Annette met Leander,
In 't eelste van haar fleur.
4.
Geluk gy overschoone,
Wel leeft te saam in vreê,
Wil beide uw liefde toonen,
Dat is myn wensch en beê,
Wilt Huwelyks-liefde smaken, bis
Op het zagte Deere Bed,
Daar schoone Telgen maken,
En leven onbesmet.
5.
Speelt nu op Bas en Fluiten,
Ter eeren van dit Paer,
En wilt de vreugd besluiten,
Met 't klinken van de snaar,

Op de Bruiloft van Annette, bis
Met Leander haare Vrind,
Wilt de vreugd geen paale zetten,
't Is hier liefde wat men vind.

Klaag-Lied van een Jonge Maagd.

Op een aangename wys.

1.
ô Dolle Wereld vol van ongenugten,
Klein Kupidootje heeft myn hert doorwond,
Eer ik myn Bloempje van u had laten plukken,
Leefde ik altyd in groote vrolykheid:
Maar nu is het gedaan,
Nu moet ik dolen gaan,
ô Gy Vrouw Venus gy hebt myn hert gestolen,
ô Gy moordenaar.
Van myn jonk hert voorwaar.
2.
Engelinnen zoet, ik hoor u droevig klagen,
Maar al uw klagten die en acht ik niet,
Gy kwam by my met zulke looze vlagen,
Het was om my te brengen in een zwaar verdriet,
Nu ben ik in verdriet,
Maar gy en acht het niet,
Had gy uw Bloempje wat beter waargenomen,
Gy en zou niet wezen in zoo'n zwaar verdriet.
3.
ô Valsche minnaar, hoe durft gy nog zo spreken,
Daar het altoos was myn kind myn zoete lief.

Door een eenig woord dat gy tot myn kwam spreken
Had gy my niet terstont tot uw gerief.
Jonkman neemt uw Lanset,
Snyd myn van lid tot lid,
Want ziet gy hebt myn beste pand genomen,
Daar ik zo langen tyd,
Heb opgelet met vlyt.

4.

Engelinne zoet, houd op van zo te klagen,
Daar zynder meer die zo geslagen zyn,
Gy zal de eersten en de laatste ook niet blyven,
Die zo geslagen zyn door minnepyn,
Nu heb ik myne lust,
Aan u schoon kind geblust,
Nu wil ik my aan klein Cupido begeven,
En trekken naar Mastrigt,
Daar leven wy heel ligt.

5.

Ach waarde Jonkman, zou gy my zo verlaten,
Nu gy my gebragt heb in zoo'n zwaar verdriet?
Laat ik eens zien, of het ook nog kan baten,
Want zo heen te gaan dat gedoog ik niet.
Jonkman heb iets te doen,
Alleen om uw fatsoen,
Daarom laat my nu doch niet langer treuren,
Want zo gy my verlaat,
Zo word ik disperaat.

6.

Engelinne zoet, ik moet uw klagt aanhoren,
Dat gy dan ben in een zoo'n zwaren nood,
Waarom gaf gy uw beste pand verloren,
Dat gy my liet komen aan uw ted're schoot?

Maar ik heb het gedaan, Zo zal ik met u gaan,
Myn waarde Liefje, tot het einde van myn leven
Daar is myn Regterhand,
Op trouw tot onderpand.

Nieuw Lied van het Bedorven Huishouden.

Stem: Van schoone en lekkere d'Jeurren.

1.
Sa jonge Dogters ik nooi u ten dis,
Al die wil hooren wat zottigheid is,
Simpel Martyntje en Mie de Zottin,
Veel die verdrinken door dwaasheid en min,
Zy stellen hun zinnen tot paren,
Van twintig of minder van jaren,
Sommige zien naar conditie of staat,
Zyn ze bedrogen dan is het te laat.
2.
Lest eens een dogter heel hups en gelant,
Groot in gestalte maar klein van verstand:
Schoon dat haar Carel den Weewenaar vryd,
Hy had vier kinders verschillig van tyd,
Daar liet zy haar zinnen op vallen,
Men zouder mee spotten en mallen,
Dan ging zy vragen haar moeder content,
Zyn hier nog grooter Zottinnes omtrent?
3.
Hebt gy myn Dogter het trouwen in 't zin,
Waar zyn uw woorden gy malle Zottin,

Die my beloofden zoo lang als ik leef,
Zamen te blyven als Dogter en Wees,
En dat my het meeste doet spyten,
Ik moet het myn Dogter u wyten,
Dat ik zoo meenig fortuin heb ontzeid,
Om u gelaate nu ben ik het kwyt,

4.

Moeder dat is in myn jonkheid geschied;
Want ik en kende de Waereld nog niet,
Had my het Carel nog eerder gevraagd,
Zonder te liegen ik had het gewaagd,
Zyn liefde is niet te vergeten,
Al heeft hy twee Vrouwen versleten,
Moeder hy is zoo een deugdelyk Man,
Al zyn Gebuuren die spreeken daar van.

5.

Heeft hy nog kinders myn dogter Filippien?
Ja myn mameerke, zoo heb ik gezien,
Een van Cornelie en drie van zyn Kaat,
Moeder zyn Huis is van alles in staat,
Zoo van Koper, Meubels en Kleeren,
Myn dogter wat zult gy nog leeren,
Komt 'er na deze een woord of gekyf,
Dan krygt gy Kinders en Vent op 't lyf.

6.

Moeder zyn Kinders zyn wel gemaniert,
Hy heft ze in alle goe deugden bestiert,
Kom ik by Drieske, Catoke, of Wan,
Poliet en kusje dat heb ik daar van,
En Carel die zal my beminnen,
Uit al zyn krachten en zinnen,
'k Ben in zyn oogen een Engel in schyn,
Moeder wy zullen goed Huwelyk zyn.

7.

Gaat uit myn oogen gy dwaaze Marot,
Zyt gy betoverd, of word hy dan zot,
Dat gy wilt trouwe een man zoo als hy,
Zyn eerste Dogter is ouder als gy,
Die zal zoo een moeder niet sparen,
En d'ander wat minder in jaren;
Wyten op 't lest u weinige dank,
Het is de mode en 's Waereldsche gank.

8.

Moeder myn liefde en min is te groot,
Hem te verlaten ik was liever dood:
Dogter ik heb uwe zin al verstaan,
Neemt schoone Carel en vangt 'er mee aan,
Maar wagt u van komen te klagen,
Ik zal u ten huizen uitjagen,
Gy die gaat zoeken uw eigen verdriet,
Niemand gelooven voor dat gy het ziet.

9.

Min als acht dagen Filippien was de Bruid
Kwalyk zes weken de klucht die valt uit,
Om dat de kinders niet g'hoorzaam en zyn,
Eerst met de groote en dan met de klein;
Zy wou dan haar Bakhuis wat ruure,
Daar kreeg zotte Carel zyn kuure,
Naar de Batalje Filippien tot haar kruis,
Zy liep genommert by Moeder naar huis.

10.

Dogter daar zyn nu de woorden van my
Moeder ik sprak maar een woord twee of dry,
Ik wier voor eerst de kap afgescheurt,
't Is gister avond in donker gebeurt,

Ik meenden myn tegen te weeren,
Maar krabben dat deed ik niet geeren,
Moeder het had 'er dan anders bestaan,
My was het besten aan 't loopen te gaan.

11.

Heeft schoone Carel u zoo gepalleert,
Neus en uw oogen zyn fraai gemasqueert,
'k Heb in myn leven geen schoonder gezien,
Gy kunt niet klagen myn Dogter Filippien,
Mameerke ik kander niet tegen,
Ik heb het onnozel gekregen,
Eerst gaf de dogter myn Trekmus een scheur,
En dan stond Carel zyn Kinders nog veur.

12.

Dogter al had gy nog meer als het is,
Hier te vernachten uw meening is mis.
Gaat nu by Carel gy hebt hem getrouwt,
't Zyn zotte moeders die dogters aanhout,
Zo moeten die dogters al varen,
Die met een Weewenaar paren,
Trouwt dan nog liever een Jongman van 't stuk,
Adieu Filippientje ik wensch u geluk.

Klaag Lied van een Jonge Dogter.

Op een aangename wys.

Dochterkens in het ronden,
Vrugten van Adams Boom.
Uit wiers struik gevonden,
Neemt van dees vrugt een schroom,

Hoort hoe ik ben gevaren,
't Was zonder man bevrugt,
In myne jonge jaren,
Dat baart myn zugt op zugt.
Als hy kwam aanspreken,
Als eenen Seraphien,
Met list en looze streeken,
Diende tot myn ruwien,
Ik en had geen gedagten,
Op zyne vleijery,
Alle zyn Minneklagten,
Stolen het hert van my.
Bachus was de occasie,
Met zyne zoete wyn,
Venus tot avontagie,
Cupido vol fenyn:
Alles op Eed gezworen,
By God en Hemel klaar,
Myn Bruid, myn Uitverkoren,
Myn Vrouw en wederpaar.
De kragt heeft my begeven,
Uit puure liefde zoet,
Toen heeft hy myn geschreven,
Een letter met zyn bloed,
Liever te zyn verslonden,
Al in het eeuwig vuur,
Toen vielen wy in de zonden,
Al voor een kort plazier.
Liefste wie zou het pryzen,
Dat voor den eersten keer,
De Bergen zouden ryzen,
Neemt hier een les in eer;

Door krikken en de bloeijen,
En door den kwaden list,
Begon dees vrugt te groeijen,
Daar niemand af en wist.
Ik moet met traanende oogen,
Vallen myn Lief te voet,
Hoe kan het God gedogen,
Met tranen overvloed,
Hebt gy myn niet geschreven,
Al met uw bloed en hand,
Als ik uw kwam te geven,
Myn eer en waarde pand.
Troost u myn zoetste liefje,
Voor alle ons plazier,
Ik bid u neemt dat briefje,
Ontsteekt daarmee uw vier,
En acht dat voor geen schanden,
Daar zynder meer als gy,
Ik trek naar vreemde landen,
Adieu schoon lief van my.
Het klappen der gebuuren,
Doet my de meeste pyn,
Die hunne klippen ruuren,
ô Tongen vol fenyn.
Die mynen val bespeuren,
Laggen met myn verdriet.
Het kan hen ook gebeuren,
Dat aan my is geschiet.
Myn Ouders en myn Vrienden,
Sluiten voor my de deur,
Nergens geen troost te vinden,
ô Valsche Serviteur,

Dat my de dood verslinden,
Naar 't baaren van myn vrugt,
God zal uw valschheid vinden,
Die myne liefde vlugt.
Den klap en snap der straten,
Is geen verboden spys,
Zo hoog als laag van staten,
Neemt hier een les voor prys;
Want zelfs op schoon lusthoven,
Naar Cupidoos bevel,
Word de gordyn geschoven,
Voor het zoete minne-spel.

Een Nieuw Lied van den Zeeman.

Op een vreemde wys.

1.
Wat lyd den Zeeman al verdriet,
Als hy vaard naar vreemde Landen,
Maar op zyn reis en agt hy niet,
Als hy maar komt te Landen,
Dan is zyn reise met 'er spoed,
By myn Alderliefste zoet,
Hy bragt haar mede veel geld en goed.
2.
Ik had een Meisje teer bemind,
Zeer figelant van Leden,
Met twee Bruin Oogjes als een git;
Haar leden zyn wel besneeden,

Niet te kort of niet te lang,
Figelant is zy van gang:
Daar is geen schoonder in heel het Land.

3.

Maar toen nam ik myn afscheid
Van haar dien zoeten Engel,
Ik heb haar adieu gezeid,
Met tranen vol van mengel,
Wat gaf zy my toen te pand,
Het was op trouw haar rechterhand,
Ik gaf haar een zoentje ik trok van kant.

4.

Als ik myn reis nu had volbragt,
Op de Zee met duizend stroomen,
Van haar gedroomt zoo meenigen nagt:
Ik ben weer t'huis gekomen,
Van myn Reis met 'er spoet,
Al naar myn Alderliefste zoet,
Ik bragt haar mede veel Zits en Goed.

5.

'k Daar toen hoorde als dat myn Bruit,
Een ander had uitverkooren,
Myn hert dat berst ik riep overluit
Ach! was ik nooit geboren:
Ik zei wel myn lieve Saar,
Gaat gy by een ander zwaar,
Verlaat gy zoo'n trouw Minnaar?

6.

Wel lief was uw getrouwigheid,
Van my zoo gauw vergeten,
Toen ik u aannam voor meid,
Met bidden en met smeeken,

Lief wie heeft u zo verdooft,
Dat gy klapperny gelooft;
Uw Maagdebloeme die is gerooft.

7.

Ach Lief gy slachter de Moriaan,
Gy draaft met alle Winden,
Veel van beloven en weinig van doen,
Gelyk ik ondervinden;
Liefste beklaagt uw eigen schand,
Blust nu vry uwe minnebrand,
Want uw Fortuin is nu van kant.

8.

Nu wil ik dan voor afscheid,
Myn jonk hert laten vertroosten,
Al met een frischen Romer Wyn,
Varen dan weer na het Oosten,
Daar leef ik buiten zorg en pyn,
Adieu gescheiden Lief van myn,
Ik hoop God zal uw Leidsman zyn.

Lied van een Matroos met Annaatje.

Op een bekende wys.

1.

Edel Annaatje myn Buurmeisje,
Wat ben ik bly dat ik u zie,
Ik heb gedaan een Oost-Indies reisje,
Ik heb gewonne schoone splint,
Van Sits en Catoen, Die heb gy van doen,
En pas die maar, Das ander Waar,
Die heb ik heede, Gebragt meede,
Die zal ik u geven altemaal.

2.
Wel heede Jongman,
Wat benne dat raare dingen,
Zou gy die geven aan my voor niet,
Of zoekt gy me daar mee te dwingen,
Gelyk gy dee met ons Angeniet,
Die gy met woorde, Haar hertje bekoorde,
Brogte haar degelyk tot een Val,
Zy is ter ziele, Maar zulke viele,
Uw loon wel krygen zal.
3.
Het is waar ik heb het Meisje bedrogen,
Maar ik heb groote rouw daar van,
Maar het is niet na myn vermogen,
Dat ik haar niet trouwen en kan,
Al zy met waare liefde paart,
En bragt ik haar geld en goed,
Daarom ziet weder
En schopt my met de Voet.

Aardig Lied, van een Boerinnetje die haar Man zogt van Huis te hebben want zy verwagte een

Jonge Kwant.

Op de Wys: Van Logte Bed.

Daar had eenen Boer een aardig Wyf,
Zy bleef zoo geerne t'huis,
Den Man dien hoort niet als gekyf,
Dat hy zou gaan van huis,

Dat hy zou gaan naar de wey,
Dat hy zou gaan naar de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Dat hy zou gaan naar de wey.
Den man die docht in zyn verstand,
Wat heeft de Vrouw in 't zin,
Dat zy my altyd zoekt van kant,
Heeft zy den drommel in;
Dat ik zou gaan naar de wey,
Dat ik zou gaan naar de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Dat hy zou gaan naar de wey.
Den man die sprak het Vrouwken aan,
Sa weest nu maar content,
Ik zal dan naar de wey toe gaan,
En werken pardonnent,
Ik zal gaan naar de wey,
Ik zal gaan naar de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Ik zal gaan naar de wey.
Den man vertrok wel zo ras,
Of hy gong na de wey,
Maar hy kroop stillekens in de kas,
De Vrouw die was zeer bly,
Zy mynde hy was na de wey,
Zy mynde hy was na de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Zy mynde hy was na de wey.
Daer kwamper strak eene jonge gast,
Dien sprak het Vrouwken dan,
En nam haer met haar handjes vast,
Wel waer is uwen man?
Mynen man is na de wey,

Mynen man is na de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Mynen man is na de wey.
Den Jonker dagt in zyn gemoed,
Dat zal hier nu wel gaen,
En gaf haer dan een mond gezuig,
Dat stond het Vrouwken aen,
Den man is na de wey,
Den man is na de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Den man is na de wey.
Zy speelden daer een spel van de min,
En schoven de Gordyn,
Den man die dagt in zynen zin,
Dat mag hier Kermis zyn,
Terwyl ik ben na de wey.
Terwyl ik ben na de wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Terwyl ik ben na de wey.
Den man kwam spoedig uit de kas,
Zy stonden g'heel Confuis,
Den Jonker liep wel al zo ras,
Dan spoedig uit den Huis,
Den man kwam uit de wey,
Den man kwam uit wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Den man kwam uit de wey.
Wel Vrouw gy zyt een vieze kwandin,
Zoo sprak den man heel ras,
Ik dagt dat gy iet had in 't zin,
Dan kroop ik in de kas,
Ik was niet na de wey,
Ik was niet na de wey hy hy,

Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Ik was niet na de wey
De Vrouw die sprak ach lieven man,
Zwijgt stil voor deze keer,
Ziet ik zal werken wat ik kan,
En doen zulks niet meer;
Ik meijnde gy waerd na de weij,
Ik meijnde gy waerd na de weij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Ik meijnde gij waerd na de weij.
Alwaer dat ik na de weij toe was,
Of na het Bosch gegaen,
Doch komt u zulks niet te pas,
Gelijk gij hebt gedaen,
Den duijvel gaet na de weij,
Den duijvel gaet na de weij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Den Duijvel gaet na de weij.
Oorlof dan Vrouwkens in 't gemein,
Helpt u in geenen rouw,
Ik hoop dat gij zult wijzer zijn,
Zijt uwen man getrouw,
Al is hij na de weij,
Als is hij na de weij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Al is hij naer de weij.

Vermakelijk Lied van een Visser die uit Vissen ging.

Op de wys: *Sinjeur, Sinjeur de Schelde.*

1.
Lestmaal was al myn leven,
Ik wier gelyk gekweld,
Door Cupido gedreven,
Naar Venus zoetste Beld,
Om my wat te vermaken,
Zo heb ik myn beraên,
Met Hengels, Roey en Haken,
Wat uit Vissen te gaan.

2.
'k Ging myn Getuig probeeren,
Uit een genegenheid,
Of het niet zou mankeeren,
Maar niet voor het profyt,
Ik zogt al langs de Dalen,
Aurora die verdween,
Maar Luno met jaar stralen,
By my daar straks verscheen.

3.
Maar in Nephtunis stromen,
Ik niet veel Vis ontmoet,
Maar 'k ben op 't laast gekomen
By een schoon Maget zoet;
Die my dan wist te wyzen,
Waar ik meer vangen zou,
Ik liet haar te pryzen,
En ging met dees Jufvrouw.

4.

Zy sprak gy kunt niet vissen
Hier op dees Waterplas;
Ik kan dat zeker gissen,
Myn Vaêr ook Visser was,
Maar ik weet een Riviere,
Vist daar g'hebt vry consent,
Hebt gy nog Aes of Piere,
'k Zy ja ik was content.

5.

Zy wees my dan een Beekje,
Daar niet veel Water liep,
Een smal en aardig streekje,
Maar doch den grond heel diep,
En myn hertje dat vlamde,
Op den stroom der Rivier,
Die ik spoedig aanrande,
Zonder plons of getier.

6.

Ik leid'myn Hengels Roede,
Teffens in die Rivier,
En ik my dapper spoede,
Want het deed my plysier.
z' Had ook daar in vermake,
Sprak Visser dat gaat goed,
Maar 'k verloor Aas en Hake,
Door de Vis overvloed.

7.

Zy sprak uit hert en zinne,
't Is beter als gy waart,
Ik sprak schoon Engelinne,
Gy zult ook hebben paart,
Van al het geen wy vangen,

Myn Lief houd u gerust,
Zy sprak 't is myn verlangen,
Vist zo veel als 't u lust.

8.

Het Aes ging my mankeeren,
Ik en had niet gemist,
Zy zag het vissen geeren,
Maar ik was uitgevist.
Want als het Aas of Eeten,
Ten eenmaal is verbruid,
Schoon men van 't vissen zweeten,
Doch is het vissen uit.

9.

Naar wy daar dan uitscheiden,
'k Bedankte deze Maagd,
Zy vraagde my g'heel blyden,
Heeft u den vangst behaagd,
Ach ja myn Lief met lusten,
g'Hebt my vissen geleerd,
En ik haar adieu kusten,
'k Heb haar den vangst vereerd.

Heyders Liedeken.

Op de wyze: Van Logte Bed.

Lest eens een Heiderin in 't Veld,
Met haer Schaepjes daer,
Zy wierd als door den min gekweld,
Een Herder kwam by haer,
Wat zitten al aen haer zy,
Wat zitten al aen haer zy hy hy,
Hy hy hy hy de ry de joeg hy de ry dy,
Wat zitten al aen haer zy.

2. Sprak wel schoone Heyderin,
Gy zyt hier zo allyn,
't Is dagelyker aen den zin,
Wat getweeën te zyn,
Mits niemand is in dees wey,
Mits niemand is in dees wey hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Mits niemand is in dees wey.

3. Zy sprak Herder nu zyn wy hier,
Hebt gy geen Tromp of Fluit,
Kond gy spelen tot ons plazier,
Trekt uw Muziek maer uit,
Hy sprak ik heb een Schalmy,
Hy sprak ik heb een Schamy hy hy,
Hy hy hy hy de ry dy joeg hy de ry dy,
Hy sprak ik heb een Schalmy.

4. Hy nam zyn Schalmy in d'hand,
En speelden eene toon,
Het gong near haren zin scharmant,
Zy sprak gy kont dat schoon,
Speelt nog een heirken twee drij,
Speelt nog een heirken twee drij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Speelt nog een heirken twee drij

5. Hij haer een ander duijntjen speelt,
't Was ook naer haren zin,
Zij sprak gij zijt een frische Held,
Speelt nog iet van de min,
Terwijlent wij hier zijn blij,
Terwijlent wij hier zijn blij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dy joeg hij de rij dy,
Terwijlent wij hier zyn bly.

6. Hy speelden nog een ander marsch,

Zy was daer van verblyd,
Maer voor het blazen op een vers,
Zaekt hy zyn haesem kwyd,
Zo hij ook tegen haar zij,
Zo hij ook tegen haar zy hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Zo hij ook tegen haer zij.

7. Zij sprak ach Herder als mijnen vrind,
Rust hier wat aen mijn zij,
En als g'uw haesem weer bevind,
Speelt dan op uw Schalmy,
Nog een heirken bij mij,
Nog een heirken bij mij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Nog een heirken bij mij.

8. Dan heeft hij nog eens geprobeert,
En speelden g´heel bekwaem,
Nog iet daer niet aen en mankeert,
Dat haer was aengenaem,
Zij waren gerust en vrij,
Zij waren gerust en vrij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Zij waren gerust en vrij.

9. Dan heeft hij haer adieu gezeid,
En heeft haer eens gekust,
Zeide tot op een ander tijd,
Zij sprak komt als ´t u lust,
Als ik kontent ben en gij,
Als ik kontent ben en gij hij hij,
Hij hij hij hij de rij dij joeg hij de rij dij,
Komt dan maer speelen by my.

Nieuw Lied van een Waardin met een Jonge Maagd.

Op een aangename Wys.

1.
Ik kwam 'er laast gaan het Voorhout in.
Daar vond 'k een mooi meisje na myn zin,
Ik sprak haar aan met zoete reden,
Of zy met my ter wandel wou treden,
Ik sprak haar aan met goed fatzoen,
Of zy met my een wandeltje wou doen.

2.
Zy sprak Jonkman ik ben wel te vree,
Alwaar gy gaat daar gaan ik mee,
Toen zyn wy wat zoetjes gaan praten,
Zeer wel te vree al door de lange straten,
Zy sloeg daar de handen in malkaer,
Om een flesje te kopen, 't zy hier of daar.

3.
Zy kwame voor een Waardinnetje haar huis,
Zonder te maken een groot gedruis,
Zy klopte daar al aan de deure,
De Waardinne die kwam zelver veure,
De Waardin die sprak na onze zin,
Zy zei Jonkman komt 'er maar in.

4.
Deze Waardin die voerde haar reen,
Was met dit paar zeer wel te vreen,
Sprak ik heb Kamertjes na de mode,
Zo wel van agteren als van voren,
Ik heb nog Kamertjes voor 't gezigt,
Zo wel in den donker als voor 't ligt.

5.
Het meisje dat zei tapt ons een flesje wyn,
Maar het moet van de alderbeste zyn,
Zy hadden pas een flesje gedronken,
Het eene was niet leeg, of 't ander ingeschonken
Zy hadden pas een flesje gedaan,
Zy kregen in haar hoofd, zo dat ze moesten gaan.
6.
Zy spraken tot malkaêr laat ons gaan,
Want wy hebben nu met drinken gedaan,
Zy lieten daar de Waerdin toen halen,
Zy vroegen hoeveel dat zy moesten betalen,
De Waardin sprak met een zoet geluid,
Zes-en-dertig stuivers en een dubbeltje Beschuit.
7.
Zy haalden daar haar Geldbeurs uit,
Zy maakten samen uit elf stuivers en een duit
De rest zullen wy wel komen betalen,
Als wy weer een flesje komen halen,
Gelooft ons maar op 't woord van eer,
Misschien komen wy dan morgen wel weer.
8.
De Waardin die wier zo boos en kwaat,
En zei wat letme of ik gooi je op straat,
Gy zult eerst uw Gelag betalen,
Of de Duivel die zal u halen,
Of anders dan moeten uw Rokken maar uit,
Een schop voor uw gat en de deur dan maar uit.

9.
Oorlof Jonkmans tot een besluit:
Als gy gaat met een Meisje uit,
Wilt uw zak voorzien met schyven.
Dan hoeft gy geen kaale neet te blyven,
Anders moet 'er jou Rokje maar uit,
Voor zes-en-dertig stuivers en een dubbeltje Beschuit.

Vryerstwist, tusschen Moeder en Dochter.

Op een aangename Wys.

1.
Moeder ik wil trouwe,
En neme een Soldaet,
En worde een Ruiters Vrouwe,
Een Zwitser of Karwaet,
Het is nou myn behage,
Die arremoe wil ik drage,
Roudou, roudou, roudou,
Moeder ik trek na 't Leger nou.
2.
Dogter ik zal uw koope,
Diamant of Gouwe Kruis,
Wilt tog niet wegloope,
Houd u tog maar in huis,
Daar is zo menig Kerel,
Een Jonkman als een Perel,
Roudou, roudou, roudou,
Die wel na jou wense zou.

3.
Ik heb geen behaege,
In een Steetze Kwant,
Het hoedje wil ik drage,
Met Pluimpje heel plaisant,
Ik wil in 't Leger ryden,
En voor 't Vaderland stryden,
Roudou, roudou, roudou,
Moeder ik ga na 't Leger nou.
4.
Dogter wat wil je make,
Jy bent myn eenig Kint,
Nu vrees ik voor geen plage,
Verzint eer gy begint,
So jy my gaet verlate,
Zal ik u basterd make,
Roudou, roudou, roudou,
En dan is daer niets voor jou.
5.
Ik lag wat in jou schyven,
Ik heb liever een Helt,
Hy kan maer eens dood blyven,
Dan trek ik weer te velt,
Ik hoor zoo gaere raze,
En de Trompette blaze,
Roudou, roudou, roudou,
Moeder ik ga na het Leger nou.
6.
Dogter wat zal jy make,
Als jy in 't Leger zyt,
Daer de Kanonne krake,
Jy raekt jou man dan kwyt,
Wat zal jy dan bedryve,

Als uwe man zal blyve,
Roudou, roudou, roudou,
Ja vol droefheid en berou.
7.
Wat lyd daer aen gelegen,
Al blyft daer myn Man dood,
Daer zyn wel honderd tegen,
Ik kies een uit den hoop,
Een Zwitser of een Ruiter,
Een Tamboer of een Fluiter,
Roudou, roudou, roudou,
Moeder ik trek na 't Leger nou.
8.
Geen beter vreugt op aerde,
Als een Soldate Wyf,
Men houd ze wel in waerde,
Al door het Mans bedryf,
By Kaptyns en by Heeren,
Daer moeten zy verkeeren,
Roudou, roudou, roudou,
Hy Vrou Moeder dat zeg ik jou.

Nieuw Lied van Filis en Leander.

Op een aangename Wys.

1.
Laast toe Filis lag te dromen,
By haar wol en graasde Vee,
Dogt zy dat zy was gekomen,
Op een Eiland aan de Zee,
Daar Leander haar verlied,
En voor eeuwig van haar vlied.
Zy was bedrukt en klaagden vier,
Bedroeft in 't binnenste van haar Ziel.

2.
Is 't niet beter dat ik sterf,
Door uwe trouweloze hand,
Eer myn de min geheel doorkerf.
Eer my de wolf verscheurd op 't land,
Of laat gy myn voor eeuwig hier,
Voor een prooi of Leeuw of Stier,
Die myn hier in myn bloed versmag,
Voor eeuwig hier begraven lag.
3.
Waarom heeft gy myn geroepen,
Uit myn Ouders arme Hut,
Daar gy stil voorby kan sluipen,
En heeft myn van haar weggerukt,
Zwoer dat gy myn nooit verlaten zou,
Hier in 't naarste van 't Wout,
Maar denk uwe Eede zyn om niet,
Den Hemel 't alles hoord en ziet.
4.
Waar zyt gy nu trouwelozen,
Foei gy die my zo verlaat;
Zeg wat weg hebt gy gekozen,
Zeg my waar gy heene gaat,
Kom doorsteekt myn blanke borst,
Daar uw Hart en Ziel na dorst,
Ik tree gewillig de Wereld af,
En daal hier in 't duister graf.
5.
Terwyl dat zy dus lag te dromen,
Dogt zy zag een Monster staan,
Dat na haar toe wilden komen,
Met zo was haar slaap gedaan.
Zy was verschrikt en leefden schier,
Door 't aanzien van 't vreeslyk dier,
Maar zy verstoute haar gemoed,
En voelde een ander minnegoed.

Minnezang tusschen een Vryer en Vryster.

Op een bekende wys.

1.
Je word van myn gegroet,
Engelinne zoet,
Troost van myn jonk hertje,
Uw aengenaem gelaet,
Al te boven gaet,
Voldoet myn begeerte,
Je maek van uw schoonheid,
Werelds ydelheid,
En uw lieve lonkjes,
Die brenge myn tot pyn,

Wees myn medicyn,
ô Zoete ziel van myn.
2.
Blaek tans jou herte-vier,
Door het minnevier,
Gaet na een fontyne,
Blus daer jou minnebrant,
Aen een effe strant,
By het water ryne,
Want uwe minnelust,
Zal nooit zyn geblust,
Daerom wilt vertrekke,
Schoon je myn liefde bied,
Ik en acht jou niet,
Ik laet jou in het verdriet.
3.
Ik sterf ô Engelin!
Door de kragt der min,
ô Wat droevige smerte,
Die jy myn hier aendoet,
Met uw stuurs gemoet,
Ik gevoel myn herte,
Met Minnepyn belaen,
Wilt uw oogen slaen,
Op myn vol mededoge,
En schenk myn maer uw trouw,
Overschoon Jonkvrouw,
Eer dat ik sterf van rouw.
4.
Ik was liever te zyn bespouwt,
Als te zyn getrouwt,
Met zo een valsche Vreijer,

Die door zyn loos geklaeg,
Meenig kansje waegt,
Je zyt een verleijer,
Van veele Maegden teer,
Jy zal nooit myn eer,
Of myn Bloemetje plukken,
Schoon jy myn liefde bied,
Ik en agt jou niet,
Ik laat jou in 't verdriet.

5.

Aju dan stuurse Maegt,
Die ik zo opdraeg,
Myn getrouwighede,
Kom jy dan Bruidegoem,
Vol van eer en roem,
Zo gaen overtrede,
ô Ongelukkig Mensch,
Ik waer na myn wensch,
Liever nooit geboren,
Als zo te zyn veragt,
Door een loos geslagt,
Al om myn Minneklagt.

6.

Aju dan Engelin,
Die ik zo bemin,
Ik hoop u nog te vinde,
Hier of hier namaels al,
By 't Opperwezen al,
Je zyt myn beminde,
Gaet na de Eeuwigheid,
Weerelds ydelheid,
Wil ik gaen verlaete,

Aju dan Liefje zoet,
Die myn treure doet,
Al met jou stuurs gemoed.

Nieuw Matroozen-Lied.

Op een fraaije Wys.

1.
Laast een dag ik zou gaan maken,
Den Visiet en Compliment,
Maar een Vrouwsbeeld tot myn zeide,
Of ik was met haar content:
Maar ik maak myn reverensie,
Nam myn stokje en ik ging weg,
Sus zei ik myn lieve popje,
Ben ik u hier in de weg.

2.
En ik moet u nog verhalen,
Wat men overkomen is,
En wat list de Meisjes bruiken,
En ik my ook niet vergis,
Dat zy Jonkmans graag vervoeren,
En ons brengen op de weg;
Maar wy zullen ons niet verstoren,
Na die hoog geslagen pret.

3.
Wel wat denkt gy lieve Meisjes?
Denkt gy dat ik ben heel stom?
Denkt gy dat 't Matrooze vleisje,
Groeit gelyk een wilde Boom?

Neen, weg met al uw gedagten,
Van my krygt gy geen gehoor,
Wilt gy een Matroos veragten,
Dan dwaald gy van 't regte spoor.

4.

Ik zal nooit geen Meisje zoeken,
Die de hoogmoed veel behaagd:
Maar ik zal 't onderzoeken,
Wat zoete liefde draagd:
Ik zal al de Meisjes roemen,
Die maar eer en deugd bezit,
Zulke die zyn waard te roemen,
En die zyn myn doel en wit.

5.

Ziet ik doe nog maar een reisje,
Ja al op de woeste Zee,
Daar heeft ook al meenig Meisje,
Haar Beminde ook al mee:
Want ziet het Matrooze leven,
Haar plyzier is op de Zee.
Tusschen Aard en Hemel zweeven,
Tot wy komen op de Zee.

6.

Ik wil myn de tyd ontgeven,
Van de aldereerste Stam!
Adam heeft een ploeg gedreven,
Eva zat in Tuin en Span,
Kleeren die zyn haar gegeven,
En dat van een schapen vel,
Yder maar vernoegt moet leven,
Dan zo is het altyd wel.

Lieffelyke Samenspraak, tusschen een Jager en een Herderin.

Op een Lieffelyke Toon, Van den Organist.

Ach hoe dwaele myne zinne,
Als ik trek de velde inne,
Met myn schapen om te rapen,
Vreugde ten allen kant, zeer plaizant,
Ik hoor de Vogelen in de wey,
Met veel zang en melody,
Het maekt vreugde al, in 't zoete dal,
Al met een lieffelyk geschal, overal.
Kom ik by de groene dreven,
Daer myn Veldgodin geprezen,
Komt te zingen mooije dingen,
In het groene kruid, overluid,
Zy zit by haer Schaepjes plaisant,
Al by den groene waterkant,
De Nimphjes al met bly geschal,
De Vogelen zingen al in het dal.
Liefste Veld–Godin geprezen,
Laet my uwen Herder wezen,
Herderinne Pronk-Godinne,
Die myn hert nu ontstelt, op het veld,
Ach mogt ik uwen Herder zyn,
Dan was genezen myn smert en pyn,
Schoon Herderin, toont wedermin,
Want gy ontsteekt myn hert en zin, door de min.

Herder al uw minneklagten,
Ik in 't veld hier niet zal achten,
Ik heb behagen heele dagen,
In de Vogelen al met geschal,
Het fluit het kwinkeleerd altyd,
In het veld vol lieffelykheid,
Het maekt geweld in 't open veld,
Dat myn hert en zinnen streelt met geweld.
Kan ik dan geen troost verwerven,
Zo moet ik van droefheid sterven,
Veld-Godinne die ik minne,
By uw Schaepkens al in het Groenedal,
Ziet gy niet de Vogelen al,
Paeren in het Groenedal,
Het fluit altyd vol minzaamheid,
Zo is myn hert en ziel beryd, nu met vlyd.
Herder staekt uw minneklachten,
Want ik kan al uw gedachten,
Wy zullen treden nu met vreden,
In den Echtenband zeer plaizant,
Daer is op Trouw myn rechterhand,
By myn Schaepjes heel plaizant,
Kom Nimpjes al met bly geschal,
En maekt nu vreugde al met geschal.
Apollo wilt nu vergaren,
Muza sprek nu op de snaren,
Zang-Godinne kloek van zinnen,
Blaest op de Simbel met geschal,
Maekt een lieffelyk geluit,
Op de Hobo en de Fluit,
Maekt vreugde al in 't Groenedal,
U met een lief geschal overal.

Herders wilt nu ook gaan vlechte,
Een krans van Violette,
Met bloeme schoone wel ten tone,
Naer myn Herderin in begin,
Blaest op met een zoet geschal,
U op de Walt-horens al,
In 't groene kruid al voor myn Bruid,
En daer mee is de Bruiloft uit, tot besluit.

Aardig voorval van een Kluisenaar die by een getrouwde Vrouw kwam te vryden terwyl de Man uit was, en hoe zy gevaren zyn, zult gy in dit Lied horen.

Stem: Komt hier gy Meersche Katers.

1. Luistert eens met genugte,
Al naar dit aardig Lied,
Wat raar en vieze klugte,
Dat hedendaags geschied,
Een Kluizenaar kwam vlyden,
Al by een Vrouw met list,
En speelden met hun beiden,
Haren man vat: was uit de Stad,
Hy 't niet en wist.
2. Dees Vrouw ging Worste halen,
En Carbenade fyn,
Maar hy moest het betalen,

Daar by drie Flesse Wyn,
Het was een Herreberg,
Daar deze zaak geschied,
Men had in God geen erg,
Maar een Matroos: logeerd daar loos,
Heeft het verspied.
3. Men ging de Worsten braade,
Men maakte een groot vier,
En ook de Carmenade,
En m'haalden dan nog Bier,
Men ging de Tafel dekken,
Tegen 't Gebraad was klaar,
Maar de Bel hoord men trekken,
De Vrouw liep veur: tot aan de deur:
Riep wie belt daar.
4. Hy antwoord doe maar open,
Want ik ben uwen Man,
Kluizenaar is gekropen
Gau in de Kelder dan,
De Vrouw nam de Servetten,
Met al dat daar op stond,
Ging het in de Schappray zetten,
Laat haar Man in: bedroeft van zin,
Wat een affront.
5. Den Man dan neergezeten,
Moei en nat van de reis,
Had honger om gaan t'eeten,
En vroeg naar Drank en Spys,
Zy sprak 'k heb niet veel t'eeten,
Want ik ben ge[n] coment,
Had ik uw komst geweten,
g'Had Kost en Bier gevonden hier,

Maar hoord het end.
6. Den Matroos met vermaken,
Die dagt in zyn gemoed,
'k Zal aan de Kost geraken,
Dit kansje dat is goed,
Hy kwam terstond beneden,
En sprak den Man daar aan,
Met zyn listigen reden,
Sprak hy zeer wys, is uwe Reis,
Nog wel vergaan.
7. Den Man hem dan vertelde,
Ik heb op myne reis,
Den tyd genomen zelde,
Van t'nemen Drank en Spys,
Wilt my de eer bewyzen,
Zo sprak dezen Matroos,
'k Kan uit d'Hel krygen spyzen,
Van eenen Geest: die voor myn vree[s]t,
Nu en altoos.
8. 'k Heb een verbond geschreven,
Dat hy door myn bedwank,
Moet brengen g'heel myn leven,
Zeer goede Kost en Drank,
Gy zult het gaan zien Vrinden,
Opend de Schappraye hier,
Daar zultde gy in vinden,
Worsten naar staat: en ook Gebraad
Met Wyn en Bier.
9. Den Man kurieus van zinne,
Heeft 't Schap open gedaan,
En vond daar alles binne,
Gereed om t'eeten te gaan,

Men ging de Tafel dekken,
Men brogt de Posens op,
Al zonder lang te trekken,
't Was niet te kaal: voor 't avondmaal,
Al was 't geen sop.
10. Zy begonnen te smeeren
Van dezen goeden Kost,
De Kluizenaar was geeren,
Uit de Kelder verlost,
Schoon het was van zyn Schyven,
Hy mogt niet eeten mee,
Moest in de Kelder blyven:
Van schrik en spyt: kreeg groote schyt,
Zyn Broek vol dee.
11. Als men dan had wel gegeten,
Sprak dezen Matroos daar,
Een ieder mag het weten,
Wat Duivel dat het waar,
Die ons kwam te tracteren,
En gaf hen Drank en Kost,
Zet open al de Deuren,
Hy zal g'heel bly: loopen voorby,
En zyn verlost.
12. Hy riep hoord ik bezweere,
U gy en bozen Geest,
Die ons heeft laten smeeren,
En betaalt heeft dit Feest,
Dat gy hier zult verschynen,
Als eenen Kluizenaar,
En ook teffens verdwynen,
Loopt metter daat: teffens op straat,
Vreest geen gevaar.

13. Hy is door deze liste,
Geraakt uit het verzeer,
Zonder den Man dat wiste,
De Vrouw bleef in haar Eer,
Den Matroos kreeg drie Gulden,
Van die Vrouw in zyn hand,
Om dat hy dit zo stilden,
Dat ze hiel haar Eer, en dat was meer,
Smeert me plaizant.
14. Vrouwtjes te saam op heden,
Al dat ik raden kan,
Zyt allemaal te vreden,
Met uwen eigen Man,
En ook gy Kluizenaren,
Eet en drinkt alleen t'huis,
Dan zult gy zo niet varen,
Dat gy uw gelt: alzo verspelt,
Met leet en kruis.

Een Nieuw Lied op de hedendaagsche handel der Waereld.

Stem: Ik heb eene nieuwe gekreegen, Eerst in grou, Nu ben ik in 't blou.

Dochters al die het Houwelyk minne,
Dat gy u dog wat wyfelyk draegt,
Houd u altyd standvastig van zinne,
Eer dat gy u ten lesten beklaegt,
Zyt gy van Dries, of van Japen verlaten,

Die u heeft schoone beloften gedaen,
Wat kan u dog die zottigheid baten?
Dat gy u zou versnoepen dan gaen,
Gelyk 'er meer Zottinnen bestaen.
Lest eens een Dogter jeugdig in 't leven,
Om dat zy haren Minnaer was kwyt,
Zy ging haren woord van trouwen weggeven,
Was dat geen dwaze zottelykheid,
Aen eenen Man van zeventig Jaren,
Die had vergeten Liefde en Min,
Dat ging zy aen haer Moeder verklaren,
Als dat zy had het trouwen in 't zin,
Met deze Vent, die malle Zottin.
Dochter waer zyn uw zinnen gebleven,
Dat gy u wil versnoepen daer aen,
Hebt gy het woord aen Steven gegeven,
Laet hem met twee blaeuw schenen weggaen,
Als gy u wil tot trouwe verbinden,
Daer zyn van alle soorten van staet,
Gy zult nog uw gelyken wel vinden,
Dochter aanhoord woorden en raed,
Eer gy u vind bedrogen te laet.
Moeder gy weet geen oorzaek of reden,
En spreekt my van de Jongmans niet weer,
Ik heb 'er vier verscheiden gevreden,
Japen en Carel, Gommer en Peer,
Wat doen zy meer als huilen en razen?
Niet als bedrog en ydele praet,
En dan een Dochters ooren vol blazen,
Dragen uw eer met manden op straet,
Gelyker 'er in de Waereld omgaet.
Dochter dat ziet men zelden gebeuren,

Als dat gy al uw Dochters word kwyd,
Moeder ik kan niet anders bespeuren,
Als dat het komt door uitstel van tyd;
Ik zond u alle Weeken te Merkten,
Of gy geen Bed, of Meubels en vond,
Dan komt daer eenen witten of zwerten,
Of een vuile leelyke Hond,
Die jerd de g'heel Vryagie tot strond.
Ten zal myn aen geen schyven ombreken,
Kind als gy maer den Ouden verlaet,
Komt u dan een Jongman aanspreken,
Ik stel uw Huis van alles in staet;
Wilt gy de nieuwste mode gaen dragen,
Kap ende Kleed van Chits of Katoen,
Om dat gy zou de Jongemans behagen,
Daer kont gy een fortuintje mee doen,
Trouwen een Man van staet of fatsoen.
Moeder het is verloren gesloten,
Ik bid u houd uw Meubels en Kleed,
Ik heb myn Trouw met Steven besloten,
Saergie en Bed 't is alles gereed,
Ik moet voor Plaets en Woning niet zorgen,
Of kopen van het Houwelyks goed,
Al was 't den dag van heden of morgen,
Al die het met een Weduman doet,
Die heeft met al die vodden geen moed.
Kind als gy toch met Steven wilt trouwen,
Waer gy zo veel gratie in vind,
Hyst dat u zal de liefde verflouwen,
Als gy moest dienen Vader en Kind;
Wat zult gy voor uw moeite beërven,
Als het nog gaet in vreede ten best:

Komt uwe ouwe Grampeer te sterven,
Dan houd gy nog de stukken op 't lest,
Van een kleine Kinderen nest.
Mieke die heeft hare Moeder verlaten,
Daer was doen geen spreken meer veur,
Zy liet Mameer staen gruizen en praten,
En zy gink met den Weewenaer deur,
Ten was maer kort en weinige dagen,
Naer dat zy was met Steven getrouwd,
Mie kwam het aen haer Moeder al klagen,
Als dat harr dit fortuintje berouwd,
Dat zy den Kop en Ooren nu krouwd.
Dochters gy mogt dees les niet vergeten,
Al hebt gy eenen Minnaer voor vast,
Gy kont het tog te voren niet weten,
Of dat dit scheel uw potteke past;
Zyt gy tot Peer of Jan niet geroepen,
Dan zegt gy weder een ander da, da,
Daerom gy moet uw jeugt niet versnoepen,
Aen een oude gryze Papa,
Die met den Bril moet zingen na, na.

Een Nieuw Lied van de Merrie.

Op een aangename Wys.

1.
Komt Vrinden luistert na myn reden,
'k Ben laastmaal met fatzoen,
Stil buiten de Stad getreeden,
'k Had een Rypaard van doen,

Maar als ik kwam aan een zyde,
Vond ik een Merriepaard staan,
't Was bezig met te weiden,
Ik ben daar zegt naar toe gegaan,
Maar zo dra als ik daar kwam aan,
Vond ik daar een Pagter staan,
Ik sprak tegen hem met reden,
Dat jong Paard staat myn wel aan,
Tralderal.

2.

Ik ging de Merrie visiteren,
Aan haar beenen overal,
En daar moeste niet aan mankeeren,
Want zy had nog spat of gal,
Zy was fraai van lyf en leden,
Zy had twee borsjes aparel,
En van alles wel besneden,
Ja zo zuiver wit van vel,
Daar mankeerde gantsch niet aan,
Zy had een halsje gelyk een zwaan,
En haar oogen als twee fakkels,
Ik had de Koop haast toegestaan,
Tralderal.

3.

Zy deed niet als draaijen en keeren,
Zo dra zy den Toom had aan,
Het was om haar de Menesie te leeren,
Heb ik myn sporen aangedaan,
Ik begon galant te ryden,
Door 't issen van myn sporen,
Dat, dat wou zy gantsch niet lyden,
Want zy sprong gedurig door.

Want zy sprong schier overend,
Eer zy was het spoor gewend,
En ik gaf geen moed verloren,
Want ik was een kloeke Vent,
Tralderal.

4.

Ik begon te galoppeeren,
Op myn schoon jong Paard,
Met myn Zweep te caresseren,
Ik heb haar braaf afgesmeerd,
Dat 't zweet met heele hopen,
Door 't issen van myn spoor,
Van haar beenen is afgelopen,
Nog wiste ik niet waar door,
Ik heb haar gestoken dat weet ik wel,
Maar nog nooit geen kwetzuur aan 't vel,
't Is door 't steken van myn sporen,
Een Pikeur die kent het wel,
Tralderal.

5.

Ik was moei en mat van 't ryden,
Maar 't verdroot myn Merry niet,
Zy wou dat nog langer lyden,
Dat myn spoor de merry stiet,
Maar als ik na myn vermogen,
Had gedaan myn alderbest,
Toen heeft zy myn nog eens bedrogen,
En dat speet my voor het lest,
't Was voor myn een groot schandaal,
Want zy gooiden myn uit de zaal,
En toen lag ik zonder spreken,
Op de grond gelyk een paal,
Tralderal.

6
Zo gong 't met myn kermen,
Want ik was door gekweld,
Ik had reden om te kermen,
En was deerlyk gesteld,
Ik kon myn keeren ende draaijen,
En was gelyk als een zot,
Ik zal de Merry nog wel paaijen,
Ik ben daarom niet capot,
Maar 't meeste dat myn kweld,
Is dat ik moet blyven uit 't Veld,
Het zal de Merry wel bezuuren,
Als ik weer zal zyn hersteld,
Tralderal.

Vermakelyke Minne-klagt tusschen een Jager en een Veld-godinne.

Op de wyze: Hoe zoet is het minnen.

Laastmaal ging ik door het Veld,
Met myn Brak en Haazewinden,
Om het wild eens te verslinden,
Langzaam aan ik wierd ontsteld,
Digt al by die groene Falyën,
Begon myn hert schier te verblyën,
Een zoet geluit, een zoet geluit,
Van een schoon Veldgodinne,
Ik bleef wat staan verzinnen.

Jager,
Door den zank en melody,
Van die schoone Herderinne,
Wierd myn hert gekweld van binne;
Ik voegde my stil aan haar zy,

Ik zei zoete lief ik moet wat rusten,
Aen uw zy en in dees Kusten,
ô Zoete velde blom, ô zoete velde blom,
Mogt ik uw Dienaer wezen,
Dan was myn pyn genezen.

Herderinne.
Jager ik blyf in eenigheid,
En met myn schaepkens wil ik leven,
In het zoete veld verheven,
By de zoete liberteit,
Want ik heb geen lust in paere,
Ik ben nog te jong van jaere,
Ach Jager zoet, Ach Jager zoet,
Wilt een ander maer minne,
Maer geen Herderinne.

Jager.
Schoonste Velde-blom van 't land,
Laet my uwe Dienaer wezen,
In het groene veld verheven,
By uw schaepkens heel sermand,
Ik zal uw schaepkens helpen weiden:
En van den Wolf wel bevryden,
By dag en nagt, by dag en nagt,
Zal ik by uw schaepkens wezen,
Wilt my uw trouw nu geven.

Herderinne.
Jaeger ik heb geen vermaek,
Als in het zoet vogels zingen,
Daarom wilt uw gouw verzinnen,
Want gy my niet aen en staet,
En laet my in deze kusten,
Hier al by myn schaepkens rusten:
En by het geklank, en by het geklank,

Van de vogelen dieren,
Die hier in het veld al zwieren.

Jager.
ô Schoonste blom van het land,
Laet my tog uw min verwerven:
Anders moet ik treurig sterven,
En zyt doch door min constand,
Want ziet de vogelen en dieren,
Hoe zy in de velde zwieren:
Al door de min, al door de min,
En met zoete tyden,
Haer tot de min bereiden.

Jager.
Het paert door min al wat 'er leeft,
Ja de visschen in de stromen,
Het gevogelt komt ons tonen,
Hoe het met zyn gaaiken herleeft,
Ja het wreedste dier op d'aerde,
Door de min het ook al paerde,
Schoonste Godin, Schoonste Godin,
Laet my tog troost verwerven,
Of ik moet van liefde sterven.

Herderinne.
Jager zo ik ken uw hert,
Ik zal myn trouw in 't veld u geven,
By myn Schaepkens zoet verheven,
Gedaen is al uw pyn en smert,
Ik zie uw standvastigheden,
Nu zullen wu haest op heden,
In 't groene veld,
Met vreugden herleven,
Al door de min gedreven.

Herderinne.
Alle Minnaers van het veld,
Wilt nu al hier vergaeren:

Herders hoort naer myn verklaren,
Op de Bruilofst-Feest verzelt,
Speelt nu ook op de Trompetten,
Cither, Fluit en de Cornette,
Maekt zoet geschal, maekt zoet geschal,
En laet de Romers klinken,
Wilt de Santen nu drinken.

Een Nieuw Minne-Lied.

Op een fraaije Wys.

1.
Myn alderliefste Meisje,
Gy zyt die ik bemin,
Ik bid u hoord een reisje,
Want gy staat in myn zin,
Ach kon ik u behagen,
Myn overschoon Godin,
Wil myn maar liefde dragen,
Eer ik nog sterf van min.

2.
Jonkman uw vlytig spreken,
En al die veinzery,
Dat zyn maar looze streken,
En niet als valsch gevly:
Ik zal u nooit beminnen,
Daarom vertrek van hier,
En steld doch maar uw zinnen,
Op een meisje van plyzier.

3.
Ach moet ik u dan derven,
En scheiden van u af.
Zo moet ik van droefheid sterven,
En dalen in het graf;

Ach Lief hebt doch mededogen,
Al met myn Min-Ziek hert,
Eer ik nog voor uw oogen,
Verga van druk en smert.

Minne-Lied.

Stem: Nieuwen Dans.

Ach myn alderliefste zoet,
Staet op en doet eens open,
Ach myn alderliefste zoet,
Staet op met goed gemoed,
Ik zal u geven myn hand op trouw,
Om te leven als man en vrouw,
Ik kom hier uit liefde zoet,
Tog mynen wil voldoet.
Wie hoor ik hier voor myn deur?
Die op myn heeft geroepen,
My dunkt het is myn Serviteur,
Met Bloemen zoet van geur,
Hy zal die met de zoeten tyd,
Door liefde en minzaemheid,
In myn Hofken planten gaen,
Dat staet my zeer wel aen.
Lief doet open want verstaet,
Ik ben een hups mooi kerel,
Met wie het niet kwalyk gaet,
Maer ik ben zeer wel in staet,
Ik ben eenen Hovenier,
Die kan zaaijen met plazier,
Ik zal uw Hofken voor gewis,
Beplanten wonder fris.
Hovenier ik hoor uw spraek,

En heb verstaen uw reden,
Hovenier ik hoor uw spraek,
Die my baert groot vermaek,
Dees u groote liefde voed,
Die verheugd g'heel myn gemoed,
Daerom naer uw wil beplant,
Myn Hof ten allen kant.
Ach hoe zoet is uwen Hof,
Ik zal hem wel beplanten,
En vercieren tot uw lof,
Met Bloemen eel van stof;
Ach myn liefste Engelin,
Uw Hofken is naer mynen zin,
'k Wou dat myn zoetste spruit,
Daer nooit moest komen uit.
Alderliefsten Hovenier,
Den Hof is voor u open,
Alderliefste Hovenier,
Trekt daer in met plaisier,
Wy zullen zo het behoort,
Maken samen een accoord,
Om te leven in den Trouw,
Gelyk als Man en Vrouw.

Nieuw Lied of Minnaars-Klagt.

Op een lieffelyke wys.

1.
Is dan de vrede uit uw hert?
Wat baart dat my een minnesmert!
Moet ik dan van u gehaat,
En van u versmaat?

U verlaten, ô neen! ô neen!
Dat doen ik nooit,
Want ik min u meer dan ooit,
Dan zou uw trouwe dienst,
By my niet baten.

2.

ô Wat heb ik menigmaal,
My met uwe zoete Honingtaal,
Zo vol van lieffelykheid,
Een yder een gevryd,
Als uw Minnaar,
Zegt myn schoonheid dan van ja,
Eer ik weder van u ga,
Dan zal uw trouwe dienst,
By my niet baten.

Lied van den Verloren Zoon, tot Exempel getrokken uit het H. Evangelie van den H. Lucas, in 't 15 Cap. vs. 11.

Stem: Très Adorable Bergere.

In de heilige Schriftuure,
Vind men een Exempel schoon,
Waer dat Christus in figuure,
Spreekt van den Verloren Zoon;
Dezen Zoon was jong van jaren,
Hy vroeg al zyn geld en goed, vs. 12.
Van zyn Vader met bezwaeren,
Hy en wilt hem niet bedaren,
Hy was ryk in overvloed,
Ziet eens wat de jonkheid doet.

Als 't den Vader had gegeven,
Doen is hy te Paerd gegaen,
Goud en Zilver daer beneven,
Met zyn beste Kleeren aen, vs. 13.
Maer den Vader uitverkoren,
Sprak ach Zoon van my bemind,
In den echte trouw geboren,
Ziet dat gy nooit gaet verloren,
Dat gy uwen God bemind,
Die altyd den Zondaer vind.
Doen ging hy in vreemde Landen,
Hy vergat zyn Vaders raed,
Schinken drinken veel der handen,
Met personen slegt van staet,
Dag en nagt zo ging hy zwieren,
En hy dronk den koelen wyn,
Met oneerbaer Venus-dieren,
Slim van zeden en manieren,
Die bederf der jongheid zyn,
Vol mizerie en venyn.
Zy wisten hem zo te streelen,
Tot verdoving van den geest,
Om zyn Paerels en Juweelen,
Om zyn geld het aldermeest,
Zy wisten hem zo te lokken,
Tot dat was zyn geld verbruid, vs. 13
Dan zyn leeren uitgetrokken,
En met knuppels en met stokken,
Sloegen 's hem ter deuren uit,
Hy moest vlugten als een guit.
Toen kwam daer met groot verzeren,
Eenen droeven duuren tyd,
Zonder geld en zonder kleeren, vs. 16.

Hy was al zyn middels kwyt,
Door den honger ging hy eeten,
Met de verkens aen den trog,
Maer zy hebben hem gebeten, vs. 16.
En den meester onverweten,
Die zou hem doen slagen nog,
Want hy hiel dit voor bedrog.
Met de tranen in zyn oogen,
Moest hy daer vertrekken gaen,
Niemand had met hem medogen,
Zyn jong hert was zeer belaen,
Naekt en bloot verkout van leden,
Met veel zugten pyn en smert,
Moest hy bosch en veld doortreden,
Hy en had geen rust noch vreden, vs. 22.
Want den honger 't scherpe zwaerd,
Dat doorstak zyn jeugdig hert.
Doen bad hy met bitter zugten,
Grooten God wil myn bystaen,
Ik wil al myn zonden vlugten,
En tot mynen Vader gaen, vs. 18.
Hy kwam zynen Vader nader,
En hy viel voor hem te voet,
En hy sprak uit hertens ader,
'k Heb gezondigt lieve Vader, vs 20.
Dus bid ik u met ootmoed,
Dat gy myn genade doet.
Laet my uwen dienaer wezen,
Minder als den minsten knegt,
Maer den Vader uitgelezen, vs. 20.
Heeft hem aenstonds opgeregt,
Hy ontfing hem in zyn ermen,
En hy sprak met blyden toon,

Liefste Kind ik zal u ontfermen,
Staekt uw zugten en uw kermen,
Zyt gy den verloren Zoon,
Gy zult hebben uwen loon.
Doen gaf hy hem schoone kleeren,
Eenen gouden ring aen de hand,
En stelden hem in eeren, vs. 22.
Daer was alles abondant,
Een vet Kalf wierd daer geslagen,
En daer volgde een maeltyd schoon,
En den Veder met behagen,
Sprak myn Kinders wilt niet klagen,
Maer verblyd u in persoon, vs. 23.
Met dezen verloren Zoon.
Oorlof Broeders uitverkoren,
Wy zyn zondaers groot of klein,
Willen wy niet gaen verloren,
Laet ons keeren in 't gemein,
Tot den Vader der genaden,
Die zyn armen open staen,
Als wy ons zonden versmaden,
Hy zal onzen wensch verzaden,
En in liefde weer ontstaen,
Om in 't Hemelryk te gaen.

Nieuw Lied op de Huwelyks-Vreugd.

Op een bekende Wys.

1.
Wat zoete vreugd, In myne Jeugd,
Wat zoetigheid heeft men ontfangen,
Wat een plyzier, Gevoel ik hier,
Ik leef gerust en menig dangier.

Ik heb getrouwd een zoete Maagd,
Die my wederliefde draagt,
Dat zoete kind, Myn zeer wel bezind,
Zy zal altoos van my zyn bemind.

2.

Wy zyn gepaard, In min vergaard,
Niet om 't geld maar om 't goed leven,
Wat ons ontmoet, 't Zy zuur of zoet,
Wy zyn contant, behouden ook moed,
Want de Schepper die daar leeft,
Yder een zyn voedsel geeft,
Die maar betrouwt, En niet verstout,
Zal altoos hebben zyn onderhoud.

3.

Myn Kinders teer, Die van den Heer,
Ons door zyn gunste zyn gegeven,
Uit liefde zoet, Zy worden gevoed,
Zy hebben al haar behoed,
Al gaan zy niet in het spaans gedost,
Doch zy hebben ook de kost,
Van tyd tot tyd, Zyn wy verblyd,
Wy voeden ons uit liefde en vlyt.

4.

Hoe meerder gewin, Hoe meerder min,
Hoe meerder Kinders, Hoe meerder liefde;
God zorgt ook mee; Gelyk hy dee,
Eertyds in Cana in Galilee:
Wat is 'er grooter vreugde zoet,
Als te zien uw vlees en bloed,
Opgroeije schoon, Voor Godes Throon,
Die ons daar voor zal geven loon.

Het Gulde Uurslag.

1. Een yder mag in deze tyden,
De goedheid onzes Gods belyden,
Zyn naem te pryzen met 'er daed;
Het heil dat God ons komt schenken,
Het is wel waerdig om te denken,
Zo dikmaels als de klokke slaet.

2. Slaet de klok *één*, maekt ons gedagtig,
Daer is maer eene God Almagtig,
En eene Zaligmaker zoet,
En een Geloof, een Doop verheven,
Ons is maer eenen naem gegeven,
Waer door men zalig worden moet.

3. Slaet de klok twee, laet ons gedenken,
Hoe God ons gaet twee ligten schenken,
Twee Tafels gaf God in zyn Wet,
Twee wegen vonden wy beschreven,
Twee teekens heeft ons God gegeven,
Die 't nieuw verbond heeft ingezet.

4. Zo als de klok heeft drie geslagen,
Laet ons gedenken op de drie dagen,
Toe Christus hier begraven lag:
Ten derden dag is hy verrezen,
Drie dagen heeft hy, zo als wy lezen,
Al in de Vis geweest Jonas.

5. Slaet de klok vier naer ons begeren,
Wy moeten doen al naer de leeren,
De vier Evangelisten zoet,
Door Jdom waere viere viere,
Vier Elementen door bestieren,
De Heer die zegend ons en behoed.

6. Hoord men de klok vyf slagen geven,
Vyf Boeken heeft Mozes ons geschreven,
Vyf Steden nam David wel in,
Vyf Steden van Sodom God mishaegden,
Vyf Wyze en vyf Dwaeze Maegden;
Stelt God den Zoon ons tot een leer.

7. Slaet de klok zes ô God van waerden,
Schiep God in zes dagen Hemel en Aerden,
En alles wat daer in is uit niet,
Ter zesde uur kwam Jezus gaene,
Waer hy Jakop alleen vond staene,
Al aen een Stad die Seerag hiet.

8. Slaet de klok zeven wilt aenmerken,
God rusten boven al zyn werken,
Hy heiligden den zevenden dag;
God ging aen Faero openbaren,
Van zeven goeije en kwaeije jaren,
Die hy in eenen droom verzag.

9. Slaet de klok agt het is wel reden,
Dat men doen na de agt zaligheden,
Gedenken en daer agt op slaen,
Als God de Zondvloed heeft gezonden,
Zyn daer agt zielen rein gevonden,
Die in den Ark zyn ingegaen.

10. Slaet de klok negen denk by dezen,
Hoe Christus voor ons heeft geleden,
Aen het hout des kruis der negender uur,
Negen Melaetzen ondankbaer waren,
Toen Jezus haer holp uit bezwaren,
Gelyk men leest in de Schriftuur.

11. Slaet de klok tien 't is wel van noden,
Dat men doen na de Tien Geboden,
Die God ons gaf in Israël;

Tien plagen in Egypten dalen,
Tien Zoonen Jakops koren halen,
Al in den duure tyd zeer fel.
12. Slaet de klok elf na behoren,
Elf Sterren heeft Joseph verkoren,
Neigt voor hem de Zon en Maen;
Den Huisman ging te elf uuren,
Arbeiders in zyn Wyngaerd huuren,
Die hy nog ledig vonden staen.
13. Slaet de klok twaelf na behoren,
Twaelf Zoonen had Jakop verkoren;
Twaelf uuren zynder in een dag;
Twaelf Apostelen had den Heere,
Die wel doen na de leere,
Die men gelukkig noemen mag.
14. Wel aen laet ons nu wel terdegen,
Al deze dingen overweegen,
Zo dikmaels als de klokke slaet,
En alles wat ons zal komen t'voren,
Het zal ons dienen tot behoren,
En ons wel strekken tot vermaek.

Nieuw Gezang, van het droevig Treurspel van Piramus en Tisbé.

Stemme: Van den Corporaal.

Ik zugt om een Godin,
Ik zugt zo meenig werven,
Ik roep uit puure min,
Ach laat my troost verwerven,
Maar of ik ween of zugt,
Zy neemt van my de vlugt,
Zy laat my in den nood,
Tot dat ik sterf de dood.
Komt Leeuwen wreed van aard,
Wilt nu myn lyf doorkerven,
Komt Tigers onbedaard.

Ik wil het leven derven.
Of met myn eigen zwaard,
Doorsteken myn jong hert,
Op dat myn edel bloed,
Beschryf myn liefde zoet.
Adieu myn schaapjes al.
Die ik zo lief geleiden.
Door bergen bosch en dal,
En menig schoon Vallyde,
Ziet nu het blanke staal,
Adieu dan altemaal,
Adieu schoon Herderin,
Ik sterve door de min.
ô Dood! ô wreede dood!
Piramus leid verslonden,
Zyn lief uit liefde groot.
Die heeft hem nog gevonden,
Zy dacht in haar verstand,
Dat hy lag op zyn hand,
In eenen zoeten droom,
By dees klaar waterstroom.
ô Hemel wat een vreugd,
Ik heb myn lief gevonden,
Daar ik myn jonge jeugd,
In Echt aan heb verbonden,
Piramus mynen vrind,
Die my zo teer bemind,
Hy is vermoeid van gaan,
In deze wyde laan.
Hy rust wat op zyn hand,
In 't midden van zyn Schapen.
Aan dezen groenen kant,
Hy zoekt wat vreugd te rapen,
Slaapt mynen Herder zoet,
En uwe rust voldoet,
Ik zal hier Zoetjes staan.
Uw Schaapjes gade slaan.
Myn Schaapjes al te saam,
Wilt nu in vreugd Herleven,
Piramus zynen naam,
Staat in myn hert geschreven,
My dunkt den Echo zingt,
Of my de liefde dwingt,
Ik kan niet langer staen,
Ik wil hem spreken aan.
Ontwaakt schoon Lief, ontwaakt,
Wilt Uit den slaap opryzen,
Myn hert dat word Geraakt,
Vol druk en zwaar bepeizen.
ô Beeke rood van bloed,
Ach mynen Herder zoet.
Daar leid hy met zyn zwaard.
Doorsteken zyn jong hert.

Ach Hemel troost my nu,
Myn hoop is weggedreven,
Piramus kost ik u
Nog eens het leven geven,
Ik zou u trouw bystaan,
En nooit van u weggaan,
Wy waren haast Gepaart,
In echte min vergaart,
Maar het is al te laat,
Om niet zyn al myn zugten,
ô Jeugdig groen cieraad,
Wat zien ik schoone vrugten;
Ik zien de Bloemkens staan,
Met roode knopjes aan,
Roodverwig is het lis,
Het bloed van Piramis.
Ik wil zyn dood alhier,
Nu met de myn gaan breken.
En met zyn rood rapier,
Zo wil ik my doorsteken,
Adieu myn Schaapjes zoet,
Dat u een ander voed,
Ik scheid' van 't leven af,
Begraaft ons in een graf.
Daar leid de schoon Tisbé,
En Piramus met naame,
Jongmans en Dochters mee,
Neemt hier exempels saame,
Stelt nooit de zoete min,
Zo vast in uwen zin,
Zy helpt 'er veel in nood,
Ja tot de bittere dood.

Vermakelyke Klugt van een Boer, genaamt Jan de Duivel.

Stem: Moeder ik heb den Keizer gezien.

Vriende ik weet een vieze klugt,
Gy zult laggen met genugt,
't Is van een zotten Boer,
Een ieder heeft zynen toer,
Hy woonden een uurtje buiten de Stad,
Dronk hem alle dagen zat,

't Was zyn Vrouw een droevig spyt,
Den Knegt en ook de Meid.
Den Knegt die sprak heel dispereat,
Zo dat hier niet anders gaet,
Dan zal ik verhuizen gaen,
En ik laet alles staen,
Of laet my van dezen nagt,
Doen het geen ik heb bedagt,
Ik zal deze zatte pry,
Doen leven gelyk als wy.
Het Vrouwtje sprak verblyd van geest,
Zoud gy deeze zatten beest,
Dan nog konnen wennen af,
Ik zal u beschenken braef,
En nog maken een nieuw kleed,
Zonder dat het iemand en weet,
Maer zyn lyf geen schaden doet,
Den Knegt die zyd' dat is goed.
Den Knegt die kleede hem in een vel,
Gelyk den duivel uit de hel,
En hy lag op zyn loer,
Voor dezen zatten Boer,
Het was in den avond laet,
Dat hy zwymelde langs de straet,
En toen kwam hy dronken t'huis,
Hy maekte een groot gedruis.
Hy vloekte als een booze geest,
Dezen Boer en zatten beest,
Hy sloeg zyn Vrouw en ook de Meid,
De Knegt die dagt 't is myn tyd,
Hy liet hem vallen al door de schouw,
Hy pakte zyn Meester by zyn mouw,
Hy liep 'er mee de Schoorsteen in,
't Is nog maer een begin.

Hy kroop 'er mee de Schoorsteen uit,
Den Boer die schreeuwden overluit,
Ach! myn Heer den Duivel goed,
My doch nu geen kwaed en doet;
Houd doch op voor deze keer,
Ik wil doen geen zonden meer,
Ik zal doen al wat ik kan,
Gelyk als een eerlyk man.
Ligt dan daer, gy zatte Boer,
In den drek al op de vloer,
De Knegt liep stilletjes weer in huis,
Hy maekte doe niet veel gedruis,
Hy kleede hem weer op 't zelfde uur,
De Boer die klopte al op de deur,
En sprak bedroeft van zin,
Ach! Vrouwtje laet my doch in.
Het Vrouwtje sprak ach kameraet,
Leeft gy nog, ach lieve maet,
Want ik beef gelyk een ried,
Van dat daer is geschied:
Waer vloog gy daer zo naer toe?
De Boer die sprak ik weet niet hoe
Maer ik zal 't u zeggen gaen,
Gelyk ik heb verstaen.
Het was de duivel boos en vals,
Hy brak my byna den hals,
Hy verweet my alle kwaed,
Gy weet wel hoe dat het gaet,
En hy wou my wreed en fel,
Nog gaen slepen al naer de hel,
En ik riep ach, ach, myn Heer,
Pardon voor deze keer.
Hy liet my vallen op den grond,

In den drek of in den stront,
Zie hoe dat ik ben gesteld,
Van allen dat groot geweld,
Ik vraeg nu vergiffenis,
Het Vrouwtje die waste hem voor gewis,
Van zyn hooft tot aen den voet,
Ziet wat dat de liefde doet.

Samenspraak tusschen een Jonkman en Jonge Dochter.

Stem: Leertze van de Zanger.

ô Schoonste Veldgodinne!
De Schoonste die ik zag!
Wilt my maar weder minne,
Alhier doe ik myn beklag,
En ik bid u blyft wat staan,
Ey hoort myn reden aan,
Laat my doch troost genieten,
Myn Edel schoon Diaan.
By de nagt als ik leg te slape,
Maar dikmaals om u waak,
Uwe glans is boven maate,
En uw hals gelyk een Zwaan,
ô Dan komt myn jammer aan,
Wanneer ik gedenk daar aan;
Myn hert is vol droefheden,
Zoete Liefje hoe zal het nog gaan?
Wel ik agt u niet met alle,
Ja ik agt u niet een zier!
Want gy zoekt met my te malle,
En te nemen uw plaizier,

Daarom vertrekt van hier terstond!
Want gy draagt een valsche grond;
Gy zoekt uw geile lust,
Gy zoekt myn maagdeblom.
Wel ik zweer u by de Gode!
Hebt dog geen stuursse zin,
Ik was liever by de doode,
Als ik u niet trouw bemin;
Ja ik zweer by Zon en Maan;
En de Sterren die daar staan,
Dat ik u nooit zal verlaten,
Myn Edele schoon Diaan.
Jonkman door uw standvastigheden,
En al uw standvastigheid,
Wil ik dan u myn trouw besteden,
En maken u daar meê verblyd;
Daar, zie daar hebt gy myn hand,
En myn trouw tot onderpand,
Om met u in den Echt te treden,
Og Minnaar houdt u maar Constant.

Een Nieuw Lied.

Op een aangename Wys.

1.

Laestmael toen ik lag in 't branden van de zon,
Overvallen ja door een droom,
Langs eenen klaren Waterstroom,
Onder eenen Lindeboom,
Alwaer ik my in slaep bevond,
En ik droomde ik moest 'er zyn,
Schoon Engelin myn tweede ziel,
Ja kom help my uit de pyn.

2.
Als nu Diana die overschoone Maegd,
Ja by my gekomen was,
Ik vroeg of zy wat rusten wou,
Ja by myn in 't groene gras,
Ik kuste haer rooder mond,
En haer lieffelyk aenschyn,
't Was tot verligtenis van myn smert,
Ja al van myn minnepyn.
3.
Den Tempel waar men de Offerhande doet,
Ja het schoonste dat men daer vind,
Ja zelfs myn eigen vlees en bloed,
En de liefde die overwind,
Ik vroeg haer om daer in te mogen gaen,
Om te doen myn offerhand:
Zy ontfermden my al met 'er spoed,
En zy stiet my haer hand.
4.
Ik wier door het weigeren van dees Maag,
Ja nog meerder met min doorwond,
En toen heb ik haer nog eens gevraegd,
Of zy het myn toestond,
Zy zei 'er myn liefje myn waerde pand,
Kom voldoet myn minnelust,
En toen heb ik haer nog eens gevraegd,
En toen heb ik haer nog eens gekust.

Een Nieuw Lied.

Op een aangename wys.

1.
Het regend Herderinne,
Al wat het Land bekoord;
Laat myn uw hert steeds minne,
Dryft toch uw Kudde voort.
2.
Het vogt druipt door de Boomen;
Hoor hoe het Windje ruist:
Het Weer schynt op te komen;
Daar barst het Weerlicht uit!
3.
Men hoord den Donder dreunen!
't Is hier nog ver van daan,
Ik bid u ondersteun me;
ô Goôn wilt myn bystaan.
4.
Myn hert schynt steeds geruster,
Ik zie myn woning aan,
Myn Moeder en myn Zuster,
Die bieden ons steeds aan.

Nieuw Lied van het SPOOK.

Stem: ô Hemel, ik bespeur.

1.
't Was Nacht, maer Maneschyn,
Toen myn de Vlooijen beeten,
Ik kon in 't Bed niet zyn;
De hitte deed my zweeten:

'k Stond op, en nam Tabak,
En rookte op myn gemak.
'k Stond op en nam Tabak,
En rookte op myn gemakt.

2.

'k Zat voor myn Vensterraem,
In myn Japon gedoken;
De Tyd was juist bekwaem,
Gelyk men zegt voor Spooken,
Als zynde dan ter been,
De Klok was effen *één*.
Als zynde, enz.

3.

'k Had 's avonds om de klugt,
By Lampioen gelezen,
Van Spooks en Spooksgerugt,
En dagt zou 't konnen wezen,
Dat zich by nacht misschien,
De Geesten laten zien.
Dat zich, enz.

4.

Daer ik dit overdacht,
Zag ik aen de overzyde,
By 't Maenlicht op de Gracht,
Een paer Verschynsels, blyde,
Zo 't scheen dat zy malkaer,
Ontmoeten 't is wel waer.
Zo 't scheen, enz.

5.

Aen beider wit gewaet,
Dacht ik het waren Spooken,
Of Geesten in dien staet,
Ten afgrond uitgebroken,

En zy verdwenen knap,
Juist in een Keldertrap.
En zy, enz.

6.

'k Dacht nu geloof ik meê,
Dat Geesten wel verschynen;
'k Merk duidelyk waer die twee,
Fluks voor myn oog verdwynen:
Zy daelden immers neêr,
En 'k zie hen thans niet meer.
Zu daelden, enz.

7.

'k Hield op die plaets myn oog;
En toen 'k nog stond te kyken!
Rees 't Geestenpaer om hoog,
Wanneer 't my kwam te blyken,
Dat het ter zelver stond,
Zich vol genoegen vond.
Dat het, enz.

8.

Ik zag den eenen Geest,
Den andren haetlyk kusschen,
Maer dat my 't aldermeest,
Verwonderde ondertusschen,
Was dat 't Geestenpaer,
Juist huis hield naest elkaer.
Was dat, enz.

9.

'k Had echter nooit gehoort,
Van Spooken in die Huizen:
Myn vrees verdween toen voort,
En om 't niet uit te pluizen,
Wat Spookery het was,

Verklaerde 't zelf zich rasch,
Wat Spookery, enz.
10.
De Zoon van gierige Aegt,
Die niet vermogt te paren,
Had ryk buurs Kind behaegt,
Des zy by een vergaren,
In 't midden van den nacht,
Zo spookten zy met kracht.
In 't midden, enz.
11.
't Gevolg dier Spookery,
Gaf hun een manlyk Geestje,
Van 't Spooken zyn zy vry,
Na 't blyde Huwelyks-Feestje:
En ik, voor Spreukjes doof,
Verban het Spooksgeloof.
En ik voor, enz.

Vryagie van een Gelderse GRAAF, op de Jagt zynde, verliefde op een Tuin-Meisje.

Vois: *De Winter is voorby gestreeken.*

Een Gelders Graaf vermoeid door 't Jagen,
Ging in 't gelommert van 't geboomt,
's Morgens in 't krieken van de dagen,
Alwaar een aardig Beekje stroomt,
Wat zitten rusten en zag met plyzier,
En oogen lusten een zeer aardig dier,
Meid van een Warmoesier.
Hy stont verbaast en opgetogen,
Zo dra als hy het Meisje zag,
En sprak wat heeft de min vermogen,

ô Goôn wat of dat wezen mag,
Wie kan die kragten van de min weerstaan,
Ik moet versmagten, 'k Zal by 't meisje gaan,
En spreeken haar dus aan.

Graaf.
Wel overschoone Veld-Godinne!
De schoonste die myn oog ooit zag,
Wie kan u zien, en niet beminnen,
Een Graaf verzoekt u dat hy mag,
Tot u genaken, en uw zoete mond,
En lipjes raken, Zo gy my dit gond,
Zo werd myn hert gezond.

Tuin-Meisje.
Een Graaf myn Heer wat's dat te zeggen,
Verzoekt gy aan my om een Graaf?
Wy hebbender verscheide leggen,
Dat is een overgroote gaaf,
Maar om myn kaken, zo gelyk gy zegt,
Daar mee te raken, dat heeft onzen knegt,
Myn nog nooit voorgelegt.

Graaf.
Myn lief ik ben een Graaf geboren,
Dat is te zeggen een groot Heer,
Daarom zo neigt na my uw ooren,
'k Verzoek u maar in deugd en eer,
Om u te Trouwen was het met uw zin,
ô Roem der Vrouwen, schoon Veld-Godin!
Toon my maar wedermin.

Tuin-Meisje.
Myn Heer 'k heb order van myn Vader,
En van myn Meester boven dien,
Dat niemand my mag komen nader,
Als voor de sloot om my te zien,

Daar moet je blyven, Heer; want anders zou
Myn Meester kyven, En zo ik vertrouw,
Was dat geen vreugd voor jou.

Graaf.
Onnozele Duif ik zal u trouwen,
En dat om uw eenvoudigheid,
De arge streeken der Mevrouwen,
Die hebben my genoeg misleid,
'k Zal zonder falen,
U hier wagten, gaat u Meester halen,
Zeg dat hy 't niet laat,
Dat ik 't ben die hier staat.

Tuin-Meisje.
Ik heb geen tyd wilt 't my vergeven,
De Tuin die legt nog ongewiet,
'k Ben gisteren daar nog om bekeeven,
En zo 't nu weer niet was geschied,
En ik hem porden,
Eer het was gedaan, En hy dan knorden,
Ag! wat ging my aan,
Wou gy daar wel voor staan?

Graaf.
Ik zweer myn Lief myn uitgeleezen,
Kom met uw Vader en met uw Baas,
Gy hebt in 't minsten niet te vreezen,
Is zulk een schoonheid nog zo dwaas.
Zy gaat ô Goden!
Wilt my nu bystaan, Is zy gevlooden,
Zo is 't met my gedaan,
Maar daar komt zy weer aan.

Vader.
Myn Heer myn Kind dat komt my klagen,
Dat gy haar in haar werk verlet,

En dat gy wy iets had te vragen,
Daarom begaf ik my uit 't bed,
En zeer verslagen,
Staat myn Heer uw Slaaf, Dat ik in 't dagen,
Hier aantref zo braaf,
Gezelschap met ons Graaf.

Graaf.
De vraag die is maar of gy beiden,
Wel aanstonds zoude genegen zyn,
Om van dees Dogter af te scheiden,
En geven ze in de magt van myn,
Ik zal haar houwen,
En doen uw begeer, En wettig trouwen,
Zegt wat wilt gy meer,
Dat zweer ik by myn eer.

Vader.
Ik ken uw Deugd ze is u gegeven,
Zegt Dogter bent gy ook gezind,
Met deze Graaf in de Egt te leeven?

Dogter.
Og ja ik blyf uw gehoorzaam Kind.

Graaf.
Myn uitgeleezen,
Voorwerp van myn min,
Nu zult gy wezen,
Door uw eenvoud in myn Graafschap de Gravin.

Een Nieuw Lied.

Op een aangename wys.

1.
Zullen dan myn levensdagen,
Aen het noodlot verbonden zyn?

Zal het zugten en het klagen,
Wezen steeds het lot van myn?
En myn overal verzellen?
En vervolgen tot myn asch;
Om myn helaes te vertellen,
Hoe ongelukkig dat ik was.

2.

Wat mag doch de oorzaak wezen,
Dat myn alles tegen gaet,
Nooit geen blydschap zonder vreezen,
Geniet ik in myn levensdraet:
Daer een ander kan roozen plukken,
Kryg ik doorne tot myn deel,
Wat ik doe niets wil myn lukken,
Dan de rampspoet maer alleen.

3.

Wat baet ons het ydele klagen?
Het helpt niet aen onze staet;
Een beter lot te zullen dragen,
Als ons gelukstar eens opgaet.
Zy wy niet berispens waerdig,
Dat men wanhoopt in zyn druk?
Goôn zy ons doch eens genadig,
Dan keert rampspoed in geluk.

Lof van Rozemond.

Stem: Jonkmans die wil gaan uit vryden.

Wakker op verliefde geeste,
Zingt nu vrolyk en verheugt,
Viert nu Venus blyde Feeste,
En berst uit in volle vreugt:

In het aangenaam beschouwen,
Van de zoeten Roozemond,
't Eelsten Pronkstuk van de Vrouwen,
Daar myn ziel vermaak in vond.
Zy die door de tooveryen,
Van haar lieve zoetigheid,
Brengt zo menig hert in leije,
Eer zy door haar gunst verblyd;
Eer zy haar lieve zwarte oogjes,
Met een mindelyke gloed,
En haar eel besnoeide boogjes,
Tot ons nederdalen doet.
Zo lang is ons hert in leije,
En het brand in liefdens vlam,
Daar het mede heeft te streije,
En maakt onze kragten lam,
En doet ons byna bezwyken,
Door de heete minnepyn:
Wanneer dat zy heen ging stryken,
Tot de dood ons einde zyn.
Ach! myn lieve Ziels-vrindinne,
Staat my deze bee doch toe,
Dat ik myn verliefde Zinnen,
Aan u openbaren doe,
Gy die myne ziel doorgriefde,
Doe ik u het eerstmaal zag,
En de lust gaf tot myn liefde,
Door uw vriendelyke lag.
Zag ik uwe lieve wangen,
Schoonder dan het witst Albast,
En een roos rood bosje hangen,
In het midden-puntje vast,
Zag ik uwe lodder oogjes,

Luisteryker dan de Zon,
En uw gitte Hemel-Boogjes,
Daar gy Venus mee verwon.
Zien ik uwe Voorhooft pronke,
Als een Altaar van de min,
Waarop staage liefdens-vonken,
Branden van ons ziel en zin,
En uw Neusje wel besneden,
Uitgehouwen als een Albast;
Zo van boven en beneden,
Fraai en netjes afgepast.
En uw Lipjes lieve meisje,
Van uw rood coralen mond,
Zyn het die zo meenig reisje,
Hebben myn jonk hert gewond,
Want uw lieve lipjes bloeije,
Als de roode rooze blaên;
Daar kan niet als Nektar vloeijen,
Een Ambroos uw mond uitgaan.
Laat my dan een Beitje wezen,
Die zich in het Blaadje zet,
En zyn Honing weet te leezen,
Uit de Roos en Fiolet,
Laat my dan myn armen buigen,
Om uw witte zwaane Hals,
En der Goden Nektar zuigen,
Uit uw Lipjes eel en mals.

EYNDE

Register.

A.

Ach hoe dwaale myne zinne,	Pag. 36
Ach myn alderliefste zoet,	52

D.

Daar had eene Boer een aardig Wyf,	16
Dochterkens in het ronden,	10
Dochterkens al die het Houwelyk minne,	42

E.

Edel Annaatje myn Buurmeisje,	15
Een yder mag in deeze tyden,	59
Een Gelders Graaf vermoeid door het jagen,	72

H.

Het regend Herderinne,	69

I.

Je word van myn gegroet,	31
Ik kwam 'er laast gaan het Voorhout in,	25
Ik zugt om een Godin,	61
In de heilige Schriftuure,	54

Is dan de vreede uit uw hert? 53

K.

Komt Vrinden luistert na myn reden, 45

L.

Laast toe Fielis lag te droomen, 29
Laast een dag ik zou gaan maken, 34
Laastmaal ging ik door het veld, 48
Laastmaal toen ik lag in 't branden van de Zon, 67
Lestmaal was al myn leeven, 20
Lest eens een Heiderin in 't Veld, 22
Luistert eens met genugte, 38

M.

Moeder ik wil trouwe,	Pag. 27
Myn alderliefste Meisje,	51

O.

ô Dolle Wereld vol van ongenugten,	5
ô Schoonste Veltgodinne!	66
's Morgens als hy my kwam wekke,	3

T.

't Was Nagt, maar Maneschyn,	69

V.

Vrienden ik weet een vieze klugt,	63

W.

Wakker op verliefde geesten,	76
Wat lyd den Zeeman al verdriet,	13
Wat zoete vreugd,	57

Z.

Zullen dan myn levensdagen,	75